

Το τραγούδι του κέδρου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Είχε γεννηθεί στην αρχή του δάσους. Χρόνο

με τον χρόνο μεγάλωνε κι ο κορμός του και τα φύλλα του γίνονταν όλο και πιο εντυπωσιακά, όλο και πιο όμορφα και επιβλητικά. Χαιρόταν τις κελαρυστές φωνές των πουλιών, ξεδιψούσε με το δροσερό νερό της βροχής, χόρταινε με το άφθονο φως του ήλιου. Θα λέγαμε ότι ήταν ένα χαρούμενο και ξέγνοιαστο δέντρο.

Το δέντρο μας λοιπόν, δάσος, πουλιά, πολιτείες και άνθρωποι το ήξεραν με το όνομα **κέδρος**. Είχε πολύ χοντρό και δυνατό κορμό και φύλλα λίγο μυτερά (όχι βέβαια τόσο μυτερά σαν αυτά που είχε το ξαδερφάκι του, το πεύκο) αλλά σίγουρα

καταπράσινα. Έτσι ο κέδρος μας στόλιζε κι αυτός με την ομορφιά του το απέραντο βουνό.

Ριζωμένος εκεί όμως και καθώς ο καιρός περνούσε, άρχισε να γίνεται όλο και λιγότερο χαρούμενος, όλο και περισσότερο θλιμμένος. Ένα απομεινέρο δεν άντεξε και εμπιστεύτηκε τον καημό του στον φίλο του τον κοκκινολαίμη:

- Αχ καλλίφωνε φίλε μου, όλη μου τη ζωή είμαι εδώ πάνω στο βουνό. Είν' όμορφα, δε λέω. Αλλά τι γίνεται εκεί κάτω στην πολιτεία; Είναι άνθρωποι καλοί, ευγενικοί; Αγαπάνε πράγματι τόσο πολύ το γκρι; Τι παιχνίδια παίζουν τα παιδιά στην πλατεία; Ποια είναι η αγαπημένη τους μελωδία;

- Αυτό σε απασχολεί δεντράκι μου; του απάντησε ο κοκκινολαίμης. Μην ανησυχείς καθόλου. Θα 'ρχομαι κάθε μέρα, να ξεκουράζομαι σ' αυτό το άνετο κλαδί και θα σου λέω όλα τα νέα από την πόλη την μακρινή.

Έτσι κι έγινε. Κάθε δειλινό κελαηδούσε ο κοκκινολαίμης στον κέδρο μας τις περιπέτειές του από την πόλη. Το δέντρο τον άκουγε προσεχτικά με απερίσπαστο ενδιαφέρον. Ώσπου ένα πρωί...

- Ξυλοκόπος, άκουσε το πουλί να τιτιβίζει λαχανιασμένο από ψηλά.

Ποιν ακόμα καταλάβει καλά καλά τι ακριβώς συνέβαινε, ένωσε τις δυνατές «Οχ, όχι» πρόλαβε να αναλογιστεί.

Τα υπόλοιπα που ακολούθησαν τα

θυμάται το δεντράκι μας σαν όνειρο. Θυμάται αμυδρά κάποια δάχτυλα που το χάιδευαν και το περιεργάζονταν και τον κορμό του να παίρνει σχήμα κυκλικό κι έπειτα μια φωνή που αντήχησε διαπεραστικά: «Πρώτα θα φτιάξουμε το σώμα, μετά το μπράτσο». Μετά ένωσε κάτι λείο να το γαργαλάει και τέλος θυμάται να το αγγίζουν απαλά έξι λεπτές κλωστούλες, τόσο λεπτές που ίσα - ίσα ένωθε το άγγιγμά τους πάνω στο ξύλο του. Θυμάται επίσης ότι, παρά τον έντονο φόβο του, είχε βαθιά μέσα του ένα αίσθημα ανακούφισης, ένωθε ότι όλα θα πήγαιναν καλά.

υ ακολούθησε...

Σαν ξύπνησε από το όνειρο ο φίλος μας

ένιωσε ένα δυνατό φως να τον λούζει. Σάστισε. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα ένιωσε ένα χέρι να τον χαϊδεύει. Ένιωσε ασφάλεια. Ξαφνικά, δάχτυλα άρχισαν να αγγίζουν τις χορδές που τεντώνονταν στο αστραφτερό του ξύλο. Μια μελωδία πλημμύρισε το κέδρινό του σώμα. Τον συνεπήρε τόσο πολύ αυτή η μελωδία, που άθελά του άρχισε να την τραγουδάει. Δυνατά, καθαρά. Ένιωθε πρώτη φορά τέτοια περηφάνια, τέτοια ικανοποίηση.

Κάποτε η μελωδία σταμάτησε... Σιωπή. Και μετά από λίγα δευτερόλεπτα δυνατά χειροκροτήματα! Και τότε κατάλαβε... Ο κέδρος μας ήταν πια ένα πανέμορφο

- Συγχαρητήρια, παίζετε καταπληκτική

κιθάρα!

- Πότε είναι η επόμενη συναυλία;

- Μπράβο, εξαιρετική μουσική!

Ο ξύλινος ήρωας της ιστορίας μας αισθάνθηκε μέσα του μια ζεστασιά, μια ευτυχία. Δε θα ξεχνούσε ποτέ του αυτή τη μελωδία. Πόσο μάλλον το χειροκρότημα που του χάρισε η φιλόξενη πολιτεία...

Αλέξανδρος Σαββόπουλος